

pro nemanželského otce příznivější, musí býti spor o kritickou dobu rozhodnut podle práva československého. Názor dovolání, že při správném počítání uplynulo ode dne soulože ze dne 11. listopadu 1924 do porodu dne 8. září 1925 právě jenom 300 dnů, poněvadž se ani den soulože, ani den porodu nepočítají, jest mylný. Z doslovu § 163 obč. zák. »innerhalb des Zeitraumes« plyne, že se třístý den před porodem do kritické doby započítává. Stejně vyžaduje § 138 obč. zák., stanovící domněnku manželského původu pro děti zrozené po uplynutí 180 dnů, ale před uplynutím 300. dne po úmrtí manželově neb rozloučení manželství, by se jeden z obou dnů, podle nichž se řídí kritická doba počítí, do ní započítal. Jelikož den 11. listopadu 1924 jest 301. dnem před porodem, den porodu nepočítajíc, spadá poslední soulož žalovaného s nemanželskou matkou mimo kritickou dobu počítí, a nemůže se žalující strana dovolávati domněnky § 163 obč. zák.

Čís. 7988.

Ve smlouvě o rozsudím nutno uvéstí právní poměry, z nichž by v budoucnosti mohly vzejítí spory, jež jest z vůle stran vyřídití rozsudím. Tomuto požadavku nevyhovuje předpis stanov družstva, podle něhož rozhoduje »při různosti mínění« zákon družstevní, zákon o bytovém fondu a zákon o stavebním ruchu po případě rozhodčí soud.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, R II 113/28.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaném svém členu zaplacení zápisného, členských a stavebních příspěvků a zapravení upsaných závodních podílů. Námitce věcné nepřislušnosti soudu prvního stádu vyhověl, rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Soud procesní vyhověl námitce věcné nepřislušnosti dovolaného soudu, poněvadž rozhoduje podle § 33 stanov ve všech případech, o nichž se stanovy nezmiňují, při různosti mínění zákon družstevní, zákon o fondu bytovém, zákon o stavebním ruchu a po případě i soud rozhodčí. Avšak otázka o povinnostech členů, pokud se týkají placení zápisného, dále příspěvku a závodního podílu, jest v § 25 stanov výslovně upravena; o otázce té se stanovy zmiňují, pročez nejsou splněny předpoklady pro příslušnost soudu rozhodčího.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

O vlastním rozsahu působnosti rozhodčího soudu, jehož volba jest podle § 15 čís. 15 stanov žalujícího družstva vyhrazena valné hromadě a jehož složení a způsob rozhodování upraven jest v § 31 stanov, není ve stanovách bližšího ustanovení. V § 33 jest pouze řečeno, že ve všech případech, o nichž se stanovy nezmiňují, rozhoduje při různosti mínění zákon družstevní, zákon o fondu bytovém a zákon o stavebním ruchu,

po případě rozhodčí soud. Přisvědčiti jest rekursnímu soudu, že stanovy žalujícího družstva obsahují o závodních podílech, o stavebních a členských příspěvcích a o zápisném, o což vše v tomto sporu jde, předpisy v § 25 a že již proto není splněn předpoklad pro příslušnost rozhodčího soudu vytčený ve stanovách. Při tom jest nezávažno, že ve stanovách nejsou řešeny výslovně všechny námitky, které ve věci samé ohledně zažalovaných podílů, příspěvků a zápisného žalovaný vznáší a vznášeti může. To by žalovaný mohl vznesením jakékoliv věcné námitky vždy zvrátiti příslušnost řádných soudů, a byla by výhrada případů, o nichž se stanovy zmiňují, úplně zbytečnou. Ale i bez ohledu na tuto okolnost nebylo by lze vyhověti námitce nepřislušnosti dovolaného soudu. I smlouva o rozsudím musí býti po rozumu § 869 obč. zák. určitou, t. j. mají v ní býti po rozumu § 577 druhý odstavec c. ř. s. uvedeny ony právní poměry, z nichž by v budoucnosti mohly vzejíti spory, jež vůli stran jest vyřídit před rozsudím. Tomu požadavku však předpis § 33 stanov nevyhovuje; není v něm uvedeno, že vztahuje se na budoucí spory mezi družstvem a jeho členy z poměru členského a že příslušnost rozhodčího soudu jest výlučná a ne snad pouze daná na vůli. Ze znění stanov, v nichž se mluví jen o rozhodování »při různosti mínění« a odkazuje se v první řadě na předpisy zákona družstevního, zákona o bytovém fondu a zákona o stavebním ruchu, jest usuzovati, že § 33 stanov jest pouhým předpisem, jímž má býti upraveno, jak mají orgánové družstva postupovati při vyvíjení své činnosti, a nikoliv předpisem imperativně stanovícím, jak zlomiti jest odpor členů svých povinností neplnících. Jaké předpisy o rozhodčích soudech mají jiná družstva, jest pro tento spor nezávažné. Námitkami týkajícími se věci samé nelze se obírat v tomto období sporu, kde jde jen o otázku příslušnosti.

Čís. 7989.

Knížecí lesní správa nemá způsobilosti býti stranou rozepře.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, R II 122/28).

Žalobu o zrušení výroku rozhodčího soudu, řízenou proti obecnímu honebnímu výboru v B. a knížecí lesní správě v B. procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost, ohledně lesní správy v B. z těchto důvodů: Žalovaným může býti jen právní podmět, jenž jest schopen míti vlastní jmění, soubor práv a závazků, a může to býti nejen osoba fysická, nýbrž i právnická a kromě toho i různá sdružení osob a souhrn účastníků určitého právního poměru, pokud jsou schopna míti vlastní jmění a ohledně něho v platné závazky vcházeti. Jen osoba, která má tuto vlastnost, může podle § 1 c. ř. s. na soudě vystupovati a jednati jako strana. Procesní způsobilost se nedostává lesní správě Lské, neboť není ani osobou fysickou ani osobou právnickou (neníť při ní zosobněn ani nějaký účel ani jeho podklad soubor osob anebo úhrn